Від мене втекти?
Ні, в жаден час,
Кохана моя!
Допоки я є я, а ти є ти,
Допоки в світі нам судилось жити,
Мені, що любить, і тобі, любити
Не згідній, мчатиму в твої сліди.
Моє життя — мов помилка; воно
На фатум надто схоже; бо чиню я
Найкраще — успіху, проте, не чую;
Мета далеко — нині, як давно.
Лишається сміятись при падінні,
Сушити сльози, гартувати кров,
Підводитись і починати знов,-
Всі дні згорять в гонитві цій незмінній.
Але поглянь на мене ти хоч раз
З своєї далі: я — в пилу і пітьмі,
Стара надія никне в хмурім ритмі,
Нову той самий зве дороговказ.
Себе формую я,
Всякчас
Далекий від мети.